

Wspólnota "Miriam"

Odnowa w Duchu Świętym

Rzeszów - Tabor

27 październik 2021

BIULETYN WSPÓLNOTY, ROK XIII, NUMER 589

Spotkania Wspólnoty odbywają się według harmonogramu umieszczonego na stronie Wspólnoty w Domu Diecezjalnym „Tabor”
ul. Połonińska 25

Teksty do medytacji od 28.10.2021 r.

Poprzedni rok zakończyliśmy spotkaniem ze św. Ignacym i różańcem. Wiele osób pyta, jak będzie wyglądał świat dalej, co się stanie. Jako wspólnota Kościoła, mamy wołać w każdej sytuacji – niech się stanie wola Twoja, ale jednocześnie w sercu mieć pragnienie – przyjdź Panie Jezu. Będziemy dlatego kroczyć drogą Apokalipsy oraz Dzienniczka św. s. Faustyny. Oba teksty mają nam pokazać jak Bóg się nami opiekuje.

Będziemy kroczyć znaną nam metodą syntezy, czyli czytając oba teksty najpierw biblijny (ok. 15 min) i tekst Dzienniczka (ok. 10 min), mamy dokonać pewnej syntezy. Razem praca powinna nam zająć ok. 30. min.

Na owocną pracę, błogosławieństwo +

Oddaję każdego z Was w rany Chrystusa i Jego Krew, oraz zamykam w Sercu Maryi.

ks. Damian, Pasterz

Wskazówki do pracy od soboty:

1. Postaw się w obecności Pana, uświadamiając sobie przed Kim stoisz i z Kim masz rozmawiać.
2. Przy pomocy umysłu, wyobraźni, pamięci usiłuj odnaleźć się w rozważanej scenie. Oczami wyobraźni zobacz wszystko co się dzieje, przyjrzyj się każdemu kto występuje w scenie – nakręć swój film.
3. Co w danym fragmencie Bóg chce powiedzieć do Ciebie? Do czego Cię wzywa? Jak pokazuje Siebie / Kościół / świat? Przeczytaj później komentarz i przemyśl dany tekst.
4. Przeczytaj wskazany na dzień fragment z Dzienniczka św. s. Faustyny.
5. Zapisz wnioski z obu fragmentów do swojego zeszytu.

Telefon Wspólnoty

☎ 884-315-151

Struktura Wspólnoty:

ks. Damian Ziemia

Pasterz

tel. 791-386-047

e-mail: mini-damian@o2.pl

Barbara Zacharska

Lider

tel. 607-433-848

e-mail: b-lech@wp.pl

Katarzyna Zdeb

V-ce lider

Marcin Zacharski

V-ce lider

Dzień	Fragment Apokalipsy	Dzienniczek św. s. Faustyny
Czwartek	Ap 2,18-29	440-446
Piątek	Ap 3,1-6	447-455
Sobota	Ap 3,7-13	456-471
Niedziela	Ap 3,14-22	472-479
Poniedziałek	Ap 4,1-11	480-488
Wtorek	Ap 5,1-14	489-505
Środa	Ap 6,1-17	506-521

Czwartek:

Apokalipsa – List ten wiąże się z konkretną sytuacją wspólnoty lokalnej, ale pozwala też na pewne uogólnienie. Ponownie spotykamy rozdział między chrześcijaństwem radykalnym a tymi skłonnymi adaptować się do otoczenia. Wśród chrześcijan kochających Boga i bliźnich pojawiają się też tacy, którzy decydują się zewnętrznie upodobnić do pogan. Nie jest to tylko zwykły konformizm, do błędu dorabia się bowiem uzasadnienie, podparte autorytetem głębszej wiedzy i prorocstwa, na jaki powołuje się

Animatorzy diakonii

Danuta Partyka
diakonia modlitewna

Dawid Przydział
diakonia uwielbienia

Alicja Cyrnek
diakonia prowadzenia
spotkań

Marcin Zacharski
diakonia modlitwy
wstawienniczej

Bartłomiej Medygrał
diakonia liturgiczna

Katarzyna Świder
Magdalena Rząsa
diakonia wprowadzająca

Klaudia Winiarska
Konrad Przydział
diakonia medialna

Joanna Wojdyło
Wojciech Wojdyło
diakonia organizacyjna

Barbara Zacharska
diakonia prorocka

Katarzyna Zdeb
diakonia miłosierdzia

rzeczniczka fałszu. Przyjmując wygodne życiowe rady, nęcące może urokiem nowości, wspólnota po części ulega bałwochwalstwu, czyli duchowemu nierządowi, sprzecznemu z wymogami miłości i wiary chrześcijańskiej. Ogół na to przyzwala. Raz jeszcze spotykamy przykład źle pojętej tolerancji, pozwalającej na życie bez granic i moralnych zobowiązań / praw. Pobłażanie to fałszywa forma miłości. Apokalipsa uświadamia konflikt postaw, którego nie należy zacierać. Chrystus to wszystko widzi i zapowiada przez proroka karę dla winnych. Nie zmienia to uznania dla tych, którzy nie dali się zwieść, trwają w miłości, wierze i służbie. Ich wewnętrzne zwycięstwo zmieni się w zwycięstwo widoczne. Wytrwali w czynieniu dobrze zyskają przewagę nad spoganiałymi i ujrzą brzask czasów ostatecznych.

Dzienniczek św. s. Faustyny: ...

Piątek:

Apokalipsa – Chrystus, Pan świata duchowego, kosmosu i Kościoła, pochyla się nad sytuacją chrześcijan w Sardach i osądza ją krytycznie. Syn Boży w chwale jest zarazem Bogiem bliskim, widzi ludzkie grzechy i zasługi. W tym przypadku uczynki chrześcijan okazują się niewystarczające, wspólnota ma już tylko zewnętrzne pozory życia. Można to odnieść do wielu sytuacji w historii Kościoła. W tej sytuacji potrzebna jest zwiększona czujność i zatroszczenie się o słabnących w wierze. Powrót do życia w Chrystusie wymaga nawrócenia, do czego potrzebne jest odwołanie się do znanej już prawdy. Dalsze zaniedbania oznaczają niespodziewane nawiedzenie i karę. Z drugiej jednak strony, nawet we wspólnocie popadającej w martwość duchową, część chrześcijan unika grzechu i zasługuje na zbawienie. Tych trzeba upewnić, że Chrystus o nich pamięta, a w dniu sądu zostaną uznani za godnych i będą przyjęci do nieba.

Dzienniczek św. s. Faustyny: ...

Sobota:

Apokalipsa – W pierwszych rozdziałach Apokalipsy właśnie tutaj najwyraźniej mówi się o boskości Chrystusa. Święty i Prawdziwy, boski, jest zarazem Mesjaszem, wszechwładnym wybawcą. Być może godna pochwały postawa chrześcijan z Filadelfii, jedynej wspólnoty wolnej od winy, nagrodzona jest właśnie pełnym odsłonięciem (gr. *apokalypsis*) tajemnicy Chrystusa. Ci najwierniejsi są zarazem nieliczni, słabsi, pochodzą z mniejszego miasta. Jednak mimo to strzegą słowa, wyznają Chrystusa, postępują odpowiednio i są wytrwali. Wystarczy im przypomnieć, by się tego trzymali, a nie utracą zbawienia ani swojego pierwszeństwa. Jako wierni bez zastrzeżeń, zostaną odpowiednio nagrodzeni. Wrota do nieba stoją przed nimi otworem. W świątyni staną jak kolumny, oznaczeni imieniem Boga i Chrystusa. Czekają na życie w bezpośredniej, zbawczej bliskości Boga. Również tu, na ziemi, zostaną uznani przez dotychczasowych przeciwników, a w godzinie klęski i próby będą oszczędzeni. Zgodnie z wzorcowym charakterem listów do siedmiu Kościołów, wszystko to dotyczy także innych prawdziwie wiernych chrześcijan; również dla nich przeznaczona jest ta zachęta.

Dzienniczek św. s. Faustyny: ...

Niedziela:

Apokalipsa – Także ten list wzywa do gorliwości w życiu chrześcijańskim. Chrystus nie chce letniości, miałkości, kompromisów ze światem, lecz oczekuje postawy jednoznacznej, pełnego zaangażowania. Odbiorcy listu stoją przed wyborem. Dotąd ulegali zadowoleniu z siebie, a żyjąc bogato, zaniedbali swoją gorliwość. Jako chrześcijanie tylko z nazwy, są w oczach Boga nędzni, nadzy i ślepi. Modelowy charakter siedmiu listów usprawiedliwia uogólnienie na podobne przypadki i na odniesienie do dzisiejszych bogatych społeczeństw. Grozi im dotkliwa kara, gdyż kochający Bóg bynajmniej nie pobłaża swoim dzieciom, które kocha. Powinni się więc dobrowolnie nawrócić, a swoje pieniądze i możliwości wykorzystać dla nabycia skarbów liczących się w niebie. Powinni nasłuchiwać głosu Chrystusa i otworzyć Mu drzwi swojego serca. Nagrodą dla czujnych i gorliwych będzie już teraz przybycie Chrystusa, który odwiedzi ich jak przyjaciel przychodzący na kolację, a w przyszłości ucztą zbawienia i królowanie z Chrystusem. Chrystus gwarantuje to jako mesjański zwycięzca i jako Bóg, wierny i prawdziwy.

Dzienniczek św. s. Faustyny: ...

Poniedziałek:

Apokalipsa – Ten ustęp Apokalipsy skupia się na przedstawieniu samego Boga w Jego teofanii i epifanii. W konstrukcji rozdz. 4 - 2 2 stanowi to pewien punkt wyjścia. Wszystko wychodzi od najwyższego, suwe-

rennego Władcy i wszystko do Niego się odnosi. On jest centrum świata. Wspaniałość Boga wyrażają plastycznie tron, barwy drogich kamieni, tęcza i burza, jak też hołdy składane Mu w niebie. Wychodzą one od postaci ludzkich, starszych, którzy reprezentują ludzkość zbawioną w akcie kultu, oraz od anielskich bytów, siedmiu duchowi tajemniczych cherubów. Wszystko, co żywe, wielbi Boga. Wielkość Boga wyrażają Jego imiona i przymioty wymienione w hymnach niebiańskiej liturgii. Jest On jedynym Panem i Bogiem, trzykroć Świętym, stwórcą, wszechpotężnym, godnym wszelkiej czci. Żyje na wieki wieków. Wobec Niego ustępuje wszelka inna chwała i władza, zarówno w niebie, jak i na ziemi. Okaże się to w czasach ostatecznych. Autor księgi jest prorokiem takiego Boga, podobnie jak przedtem wielcy prorocy hebrajscy, do których wizji nawiązuje. W mistycznym zachwycie widzi niebo. Doznaje objawienia jak wizjonerzy z wcześniejszych ksiąg biblijnych i po-zabiblijnych, jest dopuszczony na świadka niebiańskich zdarzeń (por. Jr 23, 18). Dzieli się tą wizją z innymi chrześcijanami, umacniając ich prawdziwy obraz Boga, dany w Jezusie.

Dzienniczek św. s. Faustyny: ...

Wtorek:

Apokalipsa – W centrum uwagi stoi postać Baranka. Uderzające jest, że przyznaje się Mu przymioty Boga, znane z poprzedniego rozdziału. Chwała tronującego Boga jest chwałą Baranka. Do Niego adresowane są hymny, po części z tymi samymi motywami pochwały. Treść teologiczna rozdz. 5 jest więc przede wszystkim chrystologiczna. Prowadzi w szczególności do uznania boskości Chrystusa przedstawionego jako Baranek. Tak jak *siedzący na tronie* jest Bogiem, tak i Baranek - przy czym zachowują oni obaj swoją osobowość odrębność. Jest to przesłanka dla teologii Trójcy Świętej; zarazem w jej świetle teksty te stają się jaśniejsze. Siedzący na tronie jawił się jako władca nieba i stwórca wszelkich stworzeń. Z kolei Baranek występuje jako ten, który przewyższa mocą wszelkie stworzenie i ma w ręku losy świata. Ciągłe nawiązania do Dn 7 każą w nim dostrzec zapowiedzianą w tym proroctwie postać mesjańską. Będąc zwycięskim Mesjaszem Dawidowym, okazuje się zarazem ofiarą złożoną za nas, przelewa krew. Stąd uwypuklenie imienia Baranek. Jest to zarazem przesłanka dla dostrzeżenia w Chrystusie Zbawcy dwóch natur, ma On bowiem cechy boskie i ludzkie. Odślonięcie roli Baranka następuje w chwili przejęcia zwoju przyszłych przeznaczeń, którego dokładna treść pozostaje tajemnicza. Przez swoją śmierć Chrystus wybawia ludzi i tworzy z nich lud Boży. Zbawienie ma zasięg uniwersalny, gdyż Baranek gromadzi ludzi wszelkiego pochodzenia. W następstwie tego odbiera hołdy wszystkich istot stworzonych jako boski władca.

Dzienniczek św. s. Faustyny: ...

Środa:

Apokalipsa – Czas czekania ma być niedługi, co odzwierciedla zapewne typową dla wczesnego chrześcijaństwa nadzieję na bliską paruzję, ale może też oznaczać, że czas, który nam się wydaje długi, w boskiej perspektywie jest krótki. Perspektywa czasowa tego rozdziału łączy klęski znane z doświadczeń ludzkich z zapowiedzią dnia ostatecznego. Wojny, towarzyszące im nieszczęścia, które są już bliskie albo i aktualne, w zamyśle Bożym przygotowują do katastrofy ostatecznej o wymiarze kosmicznym, stanowią sygnał nadchodzącego gniewu Bożego. Spadnie on na wszystkich wrogów Boga, niezależnie od stanu. Odpowiedzią na prześladowania będzie dzień kary. Otwierając pieczęcie, Baranek wyzwala te zdarzenia i w konsekwencji wchodzi w rolę eschatologicznego sędziego. Końcowe pytanie retoryczne brzmi: *któż może się ostać?* Odpowiedź jest oczywista: nikt nie stawia czoła boskiemu Barankowi i Bogu na tronie.

Dzienniczek św. s. Faustyny: ...

Ogłoszenia

- 1. Przypominamy, o obowiązkowej modlitwie Anioł Pański w intencji na otwartość na charyzmaty i jej przyjmowanie dla wszystkich członków wspólnoty przez ręce Maryi oraz zachęcie Pasterza do postu w intencji wspólnoty 12 dnia miesiąca.**
2. Postługa modlitwą wstawienniczą prowadzona w pierwszą i trzecią środę miesiąca w godz. od 17.00 do 18.00 w salce Miriam (główny budynek DD Tabor, poziom -1). Zapisy przez formularz na stronie internetowej www.miriam.rzeszow.pl.

Redaktor biuletynu: Ewelina Konieczna • Biuletyn przeznaczony jest wyłącznie do użytku wewnętrznego •
• telefon Wspólnoty i pogotowie modlitewne: ☎ 884.31.51.51 • e-mail: miriam.rzeszow@gmail.com •
• www.miriam.rzeszow.pl • www.facebook.com/miriam.rzeszow •

• • •